

המשמיעים את דבר ראש הישיבה הרה"ג מאיר מאוזן שליט"א. והרב נשאל, כאשר רואים נעל או סגדל הפוך, מיד אומרים להופכו. האם יש בזה ממש? והשיב, לא שמענו זה, וניחוש בעלמא הוא. ע"כ.

ואני הקמץ מוסיף, "כי לא נחש ביעקב". די מהניחושים והאמונות הנסתריות, אשר בתים המה הורסות. נאחזו בדברי המאורות, המה גדולי הדורות. ואת צנועים חכמה לעשות הכל בתבונה רבה, שלא לגרום לריב ומדנים, קנאה, שנאה, והלבנת פנים. ודי למבין.

אוצר החכמה

אמנם, איכא דברים שיש עליהם חוששים, מחמת שיש עליהם סימוכין או אפילו מקורות שמוזכרים בכתובים. כגון: שנזהרים שלא לשלב אצבעותיו זו בזו, שמקורו ברוך במעמי המנהגים (ליקוטים אות נ"ד) בשם מעבר יבוק, שהטעם לזה הענין, מפני שהם כוחות עליונים ימניים ושמאליים ואין לערבם. וכ"כ בספר 'סגולות ישראל' (מערכת א אות סג), אזהרה שמענו מהמקובלים שהמשלב ידו בחברתה, דהיינו שכופה ידו אחת בחברתה, מעורר עליו הדינים. והסכימו עמהם: הבא"ח שנה שניה פר' פנחס (סעי"ח) ע"ש, ובשו"ת אז נדברו (חי"צ סע"ה אות א) ע"ש, ובשו"ת באר משה (ח"ח סי' א) ע"ש. ובשו"ת רבבות אפרים (ח"ג סעי' תע"ג אות כד) ע"ש. ודבר זה נזהרים בו ב"י די בכל אתר ואתר. וגם בני ערד בוכרה.

וכן שאסור לאדם לזקוף את אצבעותיו בחנם, כמו שהכהנים עושים כשעולים לדוכן. כי אז מתעורר עליו דין הסטרא אחרא, וגורם קללה לעצמו. שמקורו הביא בה"ח (או"ח סי' קכח ס"ק עט) בשם הזוהר הקדוש, יעו"ש. ובשו"ת ציץ אליעזר (חי"צ סעיף ח) ע"ש. ובשו"ת רבבות אפרים (ח"א סימן כג אות ז) ע"ש.

וכן הרואה תינוק צוחק באמצע השינה, שמכים אותו באצבע על חוטמו. וה"ה כשצוחק לבדו מבלי שיצחקו אותו. שדבר זה מוזכר בחיד"א, והטעם כיון שילדים שצוחקים כשהם ישנים או שצוחקים לבדם אפילו בהקיץ, סימן הוא שהפלוגית משחקת עימם וכו'.

וכן יש שנהגו שלא להניח לתינוק להביט במראה, לפני ששיניו התחילו לצאת. כי אומרים שהשיניים לא יצאו בזמן, והתינוק לא ידבר בזמנו. והנשים מקפידות במנהג זה מאוד. וזה המנהג הביאו שו"ת באר משה (ח"ח סימן לו) ע"ש.

וכן נהגו מאז ומקדם שלא לעבור על ילד קטן ולא לקפוץ עליו. ומי שהיה עובר או קופץ עליו, ביקשו ממנו שיעבור לאחוריו ההיפך ממה שעשה בראשונה. כי אמרו שעייז